

Háy János

Az nevet, aki a végén

Felesküdtél ellened,
mondod, a világ,
holott, csak született
egy gyerek, akit te nem,
de volt, aki nagyon is várt,
csak meguntad, ahogy éltél,
s nincs erőd csinálni
valami mást,
csak napi szinten
növekszik benned
a káros anyag,
és senki nem bír
már elviselni,
s te sem bírod
elviselni magad.

Felesküdtél ellened,
mondod valakinek,
az egész világ,
az meg hallgat,
mert azt gondolja,
a te életed holtág,
csak ki kellett várni,
s mostmár látszik,
kudarcba fulladtál,
s hogy ő ehhez képest,
mennyivel jobban járt.

Hiába volt az a
néhány jó éved,
ennek már vége,
s persze ő megmondta előre,
hogy addig jár a korsó,
s hogy sánta kutyát is,
de te nem hallgattál,
s lám, mi lett belőled,
s persze az nevet,
aki a végén,

s most ő nevet,
ez nem kérdés,
nem itt, ahol látod,
majd otthon,
amikor beszámol
az öreg nőnek,
akit megtartott
egy életen át erővel,
hogya úgy alakul
ő legyen a társa
a kifutó időben,
vele romlik le majd
végleg a teste,
ő fogja a kezét,
ha jön az az utolsó este.

Ő nem egyedül hal meg,
mint te, mondja,
s elfelejt minden részletet,
ami a múltban közélet
különbséget tett,
mert nem számít, ami volt,
csak az számít, ami van,
és ami lesz.

Nem, ő nem egyedül küzdi le,
s mikor mondd, meghalni
csak egyedül lehet,
Nevet rajtad, hogy
csak azok terjesztik
ezt a nézetet,
akik egyedül maradtak,
akiknek nincs kívül.

Mindent elvesztettél.
Ellened fordul az anyád,
ha még él.
A gyerekeid köpnek rád,
mert szembefordultál azzal,
amit beléjük neveltél.
Jó kis család volt, mondják,
s hogy sorold fel,
mi volt ebből hazugság.
Minden? A karácsonyok,
a telek, a nyarak,

a nevetések a tengerparton
a sátorlap alatt?
S hiába mondod, az mind,
az mind igaz volt,
örökre elzárnak egy csapot,
amit eddig az érzés
nyitva hagyott.

Mindent elvesztettél,
vihog rád mindenfelől
a kárörvendő népség.
Nem számít, mi volt eddig,
Család, lakás, autó,
az nevet, aki,
s most ők nevetnek a végén.
Ki vagy te, azt mondd meg.
S te hallgatsz. Ők mondják,
hogy senki, ez mára már tény,
hisz nem tartozol sehová,
hogy úton nem, az biztos,
de már útban sem vagy,
s felesleges azt mondani,
hogy mostanában szeretsz
egyedül lenni.
Nem tartozol sehová,
nincs melletted senki.
Mindegy, ki voltál,
mondja egy elhagyott szerető,
egy régi feleség,
egy valaha legjobb barát,
a rosszindulatú szomszéd,
az számít, hogy ki vagy,
az számít, hogy ki lettél,
s most ők lettek valakik,
mert ők vannak,
ők nevetnek, hallod?
Hiába tapasztod be a füled.
Ők nevetnek a végén.

Kozma Tamás

Catae szenátusi szűzbeszéde

Férfiak! Rómaiak! Rövid leszek, tehát figyeljete!
Egyre többen szenvedünk önbecsüléshiányban.
Vessünk ennek valahára véget!

Példát állítok elétek, hogy értsétek: a nők mint
értéknövelő tényezők eddig is vetekedtek értünk,
csak hogy titkos eszközeikkel.

Nem jelez önnek mélyvörös frizurám? – rivallt rám
ide jövet a villamoson egy kosztümös üzletasszony –
magára vessen, ki lekési vulvám kitörését!

Felteszem, elfogta tekintetem, mely a Táncművészeti
Egyetem kapuján kilibbenő aetheri lány csigákba csavart,
csapzott hajzatán pihent.

Tiszteletreméltó, bölcs atyák! Ha megszavazzátok
e különös lények (perszónák) mióta áhított, nyílt
választási jogát,

nem gyötretik tovább az emberi nem. Egyrészt mert
legitim nemi vággyal vértézve vágunk bele majd
a fontosabb közügyekbe,

másrészt ha jámbor Évák előttünk vívnak szócsatát
kígyófürtű Lilitekkal – kétség ne legyen – fölmered attól
hervadt önbecsülésünk.

Férfiak! Ím, csak rajtatok áll, hogy csüggedt főnkre
párducidomú szűz keze fon-e babért, vagy sem.
Szólottam én Catae, ceterum censeo stb...

Majdnem sikeres munkaügyi mediáció

(A Rákóczi úti öregotthonnak ajánlom)

A Gondozók Autonóm Szövetsége újabb ötpontos követelést tett le az intézményvezetés asztalára, nyolc napot hagyott a tanulmányozásra.

A könyvelő komoran, egy mozdulattal húzta át az árkust, rá se hederítve, hogy még tárgyalásban voltam, s az ötödik pontban majdnem megállapodtam a dolgozókkal.

Saját hatáskörben megpendítettem a három hangadónak, hogy az éjjelesek a jövőben – míg a városatyák jóvá nem hagyják a túlórákat – a koszlott fekete zászlót nem kell

minden áldott reggel, távozás előtt kitegyék. Egy tartósabb kegyeleti kelmét kellene venni a dologi keretből. Annak szakadatlan lobogtatását a költségvetési év teljes tartamára

rátéstálnánk a csapongó szélre, személyre szabását pedig, ha nem értik félre, az ápolitakra. Szobánként felváltva (a nem holtakra, természetesen).

84

Tóth Ervin

Az eltűnt évszak

Ékkő az őszi lebegés ez
Szemeidben borostyánok
A nyárfa ringat szilfalombban
Membújt apró oroszlánok

Zuhog ziháló őszi dallam
Csellóznak épp a gesztenyék
Aranyló hab örvénylő hullám
Örökké hallom s meg nem unnám
Ha ellenállnék vesztenék

Tükörszilánkok

millió hullámzó levélből
felcsap az illatos emlékszöld
az őszenek szikrázó hangja van
dallamok pihennek hangtalan
a dombon vöröslő tengerek
gallycseppek végtelen rengenek
balladát dúdoló esti szél
az alkonyt egy ködbe festi szét
a nyírfát szerelem hatja át
egy szellő simítja nagy haját
gitár peng angyalvér suttogás
bennem is benned is elmúlás

a nagy köd vibráló hangot ad
az ősztől mállik a vakolat
elfolynak halkan a vak órák
árnyakat kötnek az alvó fák
hó rebben szél ölén fennakad
mesekép örvénye elragad
hamu száll remeg az alkonyat
mezőkre festi szét arcodat
csengő szől jég szemek szállanak
jégheggyé formálják válladat
tündérezaj holdudvar rejtelem
tűnő kép most mégis végtelen

Fűri Mária

A Semmi

Lassan baktattam, lassan értem
Csekély értelmű medvebocs
De végül mégis odaértem
Ahol szép fű nő, bársonyos

Abba az Elvarázsolt Völgybe
Ahol Majdnem-Hatvan fa áll
Hatvannégy-e vagy hatvanhárom
Megszámolhatatlan ma már

Hogy mindeközben megvénültem
Én ezzel nem foglalkozom
Gondolok erre meg amarra
A formám ily módon hozom

Ülök és bámulom a Semmit
A Semmi a legjobb dolog
EZÉRT csinálgom a Semmit
Ilyesfélén gondolkozom

Bozók Ferenc

Anakreóni bordal a sörről

Anakreón, bocsásd meg,
de most sörök levével
derék baráti körben
sörök dicséretével

s ma nem borok hevével
köszönt reám a mámor,
pedig hegyek levével
telítve pince, gádor.

Idézni is tömérdek
a borban lelt örömről
hogy mennyi verset írtak,
de itt e vers sörömről.

Hideg söröm! Te gerjeszd
habos, derűs vigalmam!
Lehetne sört dicsérni
anakreóni dalban?

Odi Et Amor

Látszatokat visz a hétköznapi.
Férfi s a nő. Csata minden nap.
Torz az adás. Csupa szellemkép.
Antagonisztikus ellentét.

Jin meg a Jang: ugye két önkény.
Ambivalencia-légörvény.
Rosszak a kulcsok a zárhoz.
Nincs meg a társad a bánathoz.

Apollinaire

miként a lebbencs
csörögve hull a sok levél
a kertkapunknál
türelme vesztve vár a tél

az ősz halott és
letépve már a hangszál
a kézfogásunk
elillan és a nincsbe száll

Szerelmes vers

Szívkoszorúmat a lábad elé
elhelyezem. Mosolyod temetés.
Májusi fák lobogói között
testtelenül lebeg egy ölelés.

Murányi Zita

kapocs

az égen a hold mint egy sárga kalap
a fény amit szemünkbe húztak
isten olyan alacsonyan világít ma
mégsem érünk lábnyomába
felhőhegyeken kapaszkodunk a sötétségbe
a világosság hátunkon átívelve
a napot nyomod a kezembe és
nem tudom mit kezdhetnék vele

te nem akarsz egyedül kéne belelépjek
a tűzbe a föld árnyékán állok
fölöttem a kihűlt korong
érintések egyensúlyoznak a sugarakon
a hideg ahogy átszivárog talpunkon
a csillagok gyöngysorában megint elengedett egy kapocs.

párnák

egy álomra várok ami megrajzolná az árnyékodat
néhány bokor a föld ahol ferdén nőnek a fűszálak
a napsugarak rongyfelhőkbe szűrnek
sebzettségükben hogy azok is merre úsznak
isten szívéen az ég sűrű áthatolhatatlan
a kockás pizsamámon a porszemek egymás
hiányával sakkoznak hogy biztosabban elférj
kívül-belül minden ugyanúgy van
a mindenséget látni a plafonban
az csúszik lejjebb vagy a falak
nőnek napról napra alacsonyabban
fejemet hajtom
a csöndre a legkeményebb ágyban
jézus ahogy helyet csinált a keresztben a megváltásnak
arrébb teszem a kispárnákat.

fohász

milyen hitelesen játssza az élet a fölcserélt szerepeket
neked a múlt nekem a jövő fordít háttat amikor észrevesz
ha probléma lennék ami a megoldásban is problémát keres
mintha levetett lomboktól tanulnám a kedvességet
ahogy a talajra hevernek a fohászok is elveszíteneek
ha isten lába elé se imaszőnyegre fekszem
a föld zsámolya törí a térdem
ahol lélek feszül a léleknek
a test üveg a záporverésnek
hallgatom a csöndet.

évszakok

arcomon a tél bársonykabátban hogy kigombolhasd
ha érintés lennél a kézfejemen nem fázna a kesztyűk alatt
az emlékek is elhasználnak de te
örökzöld vacogsz a lombhullásban
úgy harcolok ellened magamban lassan elhiszem hogy tétje van
most minden arra hajt hogy magadnak maradj
lassan már én sem bírom elviselni
a szagomat mint a disznók a sárban
dagonyázom a hiányodban
a szél refrénje alá fekszik a madárdalnak
és föllebbenti ruhánkat mintha
bőrszínünk váltakozása írná az évszakokat
talán az volt a baj kicsivel mindig többet akartam.

kulcs

gömbölyű hasán a föld osztja föl magát 360 fokra
és az égnek se marad horizontja
csak a semmi aminek nincsen határa
két rossz közül a kisebbiket is
nagyobbinak láttatja amikor az úr marad
az ember végső választása
a sötétség magányára tekint magára
a lélek ami utánunk kujtorogna
zsebünkben a menny zörög
egy kulcs aminek nincsen kulcslyuka
ahonnan fény szivárogná
szentek maradunk-e ha a pokol bejárata szűkül
bennünk hangyányira.